

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/88/2019
Identifikačné číslo spisu: 8814201564
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8814201564.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mgr. Jozef Věliký - Favorit, s miestom podnikania Lúčna 825/14, 093 01 Vranov nad Topľou, zastúpeného JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom, so sídlom Hrnčiarska 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: JUDr. Michal Jakubek, advokát, so sídlom Dobrianskeho 1651, 093 01 Vranov nad Topľov, zastúpenému AK - TARABČÁK s.r.o., so sídlom Hlavná 13, 080 01 Prešov, IČO: 36 859 109, v mene ktorej koná JUDr. Jozef Tarabčák, ako advokát a konateľ, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, zastúpeného JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou, so sídlom Štefánikovo námestie 13, 052 01 Spišská Nová Ves, o náhradu škody s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 7Cb/23/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. augusta 2018, č. k. 2Cob/10/2018-281, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný a intervenient m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo dňa 19. mája 2017, č. k. 7Cb/23/2014-162, konanie o zaplatenie sumy prevyšujúcej sumu vo výške 8.827, 12 Eur zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 8.827, 12 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 83 %. Intervenientovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Pôvodne podanou žalobou zo dňa 26.02.2014 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 6.806,97 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.199,32 Eur od 01.04.2009 do zaplatenia, zo sumy 734,23 Eur od 19.05.2009 do zaplatenia, zo sumy 1.452,90 Eur od 14.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 1.320,90 Eur od 30.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 120 Eur od 05.03.2011 do zaplatenia a priznania nároku na náhradu trov pôvodného súdneho konania v sume 1.081,53 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov tohoto konania.

3. Následne v konaní pred súdom prvej inštancie došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu

žaloby s tým, že v konaní si uplatňuje iba sumu 6.806,97 Eur, a to spolu s úrokom z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr iba do dňa 19.03.2012 (tzn. 1.593,15 Eur), náhradu trov konania požaduje priznať iba sumu zaplateného súdneho poplatku vo výške 408,- Eur a ako trovy iba 19,- Eur náhrada cestovného, spolu 8.827,12 Eur.

4. Žalobou uplatnený nárok žalobca odôvodnil titulom náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že žalovaný ako jeho právny zástupca na základe udeleného plnomocenstva neuplatnil pohľadávku, ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom v rámci reštrukturalizácie úpadcu.

5. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že medzi sebou uzatvorili mandátnu zmluvu v zmysle § 566 Obchodného zákonníka, a to na základe plnomocenstva zo dňa 29.02.2012, ktorým žalobca žalovanému udelil generálnu plnú moc na zastupovanie vo všetkých právnych veciach, predovšetkým pokiaľ sa malo jednáť o právne úkony súvisiace s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a ďalšie úkony s tým súvisiace o vymoženie sumy vo výške 6.806,97 Eur s príslušenstvom proti povinnému VIPEX, s.r.o. (aktuálne VIPEX, s.r.o. v konkurze), IČO: 31 631 274 (ďalej ako „spoločnosť VIPEX“ alebo „VIPEX“), na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 9Cb/221/2011-51, právoplatný dňa 10.02.2012 a vykonateľný dňa 14.02.2012. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že týmto medzi sporovými stranami vznikol právny vzťah zastúpenia klienta advokátom pri poskytovaní právnej pomoci v zmysle zákona o advokácii.

6. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe žalovaným podaného návrhu na vykonanie exekúcie voči povinnému VIPEX, doručeného súdnemu exekútorovi dňa 16.03.2012, bolo žalovanému oznámené oznámením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 14.05.2012, že návrh na vykonanie exekúcie je právne neúčinný, a to z dôvodu, že Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 1R/1/2012 dňa 15.02.2012 začal reštrukturalizáciu voči dlžníkovi VIPEX. Dňa 30.06.2014 žalovaný odstúpil od zmluvy o poskytovaní právnej pomoci, v ktorom odstúpení zároveň žalobcovi oznámil, že dňa 30.05.2014 bolo v Obchodnom vestníku uverejnené rozhodnutie Okresného súdu Prešov, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka VIPEX. Podľa poštovej doručky, ktorá bola priložená k tomuto listinnému dôkazu, žalobca si toto odstúpenie aj oznámenie o konkurze neprevzal v odbernej lehote. Z údajov zverejnených v Obchodnom vestníku je zrejmé, že v Obchodnom vestníku č. 102/2014 zo dňa 30.05.2014 bolo zverejnené, že na úpadcu VIPEX bol vyhlásený konkurz a zároveň boli veritelia vyzvaní na prihlásenie svojich pohľadávok, v základnej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Taktiež v Obchodnom vestníku č. 93/2014 zo dňa 19.05.2014 bolo zverejnené, že sa začína konkurzné konanie voči dlžníkovi VIPEX. V Obchodnom vestníku č. 61/2012 zo dňa 27.03.2012 bolo zverejnené, že bola povolená reštrukturalizácia na dlžníka VIPEX, pričom dňa 15.02.2012 sa začalo reštrukturalizačné konanie.

7. Súd prvej inštancie na posúdenie zodpovednosti žalovaného použil ustanovenia zákona o advokácii ako lex specialis. Na doplnenie súd prvej inštancie uviedol, že zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie (§ 26 ods. 2 zákona o advokácii) je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť.

8. Za účelom rozhodnutia vo veci samej súd prvej inštancie skúmal splnenie všetkých predpokladov potrebných pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu škody. Skutočnosť, že sa jednalo o konanie žalovaného pri výkone advokátskej činnosti vyplývala podľa súdu prvej inštancie už zo samotného plnomocenstva, kde je uvedené, že sa udeľuje najmä na právne úkony súvisiace s podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ale taktiež v úvodných častiach plnomocenstva je okrem iného uvedené, že plnomocenstvo je udelené aj v prípade, ak podľa právnych predpisov je potrebné osobitné splnomocnenie.

9. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný nepostupoval, resp. nekonal, v zmysle ustanovení zákona o advokácii, pretože povinnosťou advokáta je svedomito a dostatočne dôsledne plniť povinnosti advokáta v zmysle zákona o advokácii, a to predovšetkým povinnosť dbať o ochranu práv a oprávnených záujmov klienta, využívať všetky zákonné prostriedky slúžiace záujmom klienta a informovať ho predbežne o stave konania, v ktorom ho zastupuje. Žalovaný mal využiť všetky prostriedky a informovať žalobcu o zákonných možnostiach na vymoženie predmetnej pohľadávky. Uvedenú povinnosť si žalovaný vo vzťahu k žalobcovi nesplnil. Žalovaný, v postavení advokáta, si neoveril skutočnosti, ktoré sa zverejňujú v Obchodnom vestníku, v dôsledku čoho nezistil skutočnosť, že na dlžníka bolo vyhlásené reštrukturalizačné konanie, a to ešte pred udelením plnomocenstva, s tým, že pohľadávku je potrebné si uplatniť v reštrukturalizačnom konaní, a nie návrhom na vykonanie exekúcie.

Keďže žalovaný nepodal takúto informáciu žalobcovi, neinformoval ho o tom, že je potrebné udeliť plnomocenstvo na uplatnenie pohľadávky v reštrukturalizácii, súd prvej inštancie uzavrel, že takýto postup nemožno považovať, za plnenie jeho povinností súvisiacich s výkonom advokácie, za postačujúci. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné zdôrazniť, že jedným z prvotných úkonov advokáta vo vzťahu ku klientovi je prevzatie a príprava zastúpenia podľa ust § 13 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, kde príprava zastúpenia znamená zistenie aj právneho postavenia dlžníka, teda aj zistiť údaje v Obchodnom vestníku týkajúce sa dlžníka.

10. Pre zhrnutie súd prvej inštancie uviedol, že reštrukturalizačné konanie sa začalo dňa 15.2.2012, v obchodnom vestníku bolo zverejnené dňa 22.2.2012, plnomocenstvo bolo udelené žalovanému dňa 29.2.2012, návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora bol podaný dňa 16.3.2012 a reštrukturalizácia bola povolená dňa 20.3.2012, v obchodnom vestníku zverejnené 27.3.2012. Týmto považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný nepostupoval podľa zákona o advokácii.

11. Na zdôraznenie správnosti svojho záveru súd prvej inštancie upozornil na skutočnosť, že žalobca je osoba bez právnického vzdelania, čo bolo dôvodom, prečo udelil žalovanému plnú moc na uskutočnenie potrebných právnych úkonov, ako osobe, ktorá má potrebné odborné vzdelanie, a od ktorej sa očakáva kvalifikovaná činnosť. Nie žalobca, ale práve žalovaný mal zistiť skutkový a právny stav /reštrukturalizácia, konkurz a pod./, a následne žalobcu poučiť o možnostiach vymoženía pohľadávky. V danom prípade bola spôsobená škoda, a to vo forme ušlého zisku, predstavujúceho stratu majetkového výnosu, ktorý poškodený ako veriteľ mohol od svojho dlžníka očakávať pri obvyklom slede udalostí, tzn. nebyť pochybenia žalovaného pri výkone advokácie. Vznik škody na strane veriteľa v predmetnom prípade predpokladá, že jeho právo na plnenie proti dlžníkovi nie je uspokojené, pretože nebolo včas realizované právo na prihlásenie pohľadávky do reštrukturalizácie a pri účinkoch ust. § 155 ods. 2 Zákona o ZKR už nemožno túto pohľadávku vymáhať ani v konkurznom konaní.

12. Súd prvej inštancie aj vzhľadom na čiastočné späťvzatie výšku škody ustálil na sumu 6.806,97 Eur a priznal žalobcovi aj úrok z omeškania do dňa 19.03.2012, t. j. ku dňu, ktorý predchádzal dňu, kedy bola vyhlásená reštrukturalizácia a zároveň mu priznal aj náhradu trov pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 408,- Eur a cestovného vo výške 19,- Eur, ktorý je rovnako ujmu na strane žalobcu, pretože pri správnom postupe advokáta by aj táto suma bola uplatnená voči spoločnosti VIPEX a patrí žalobcovi.

13. Skutočnosť, že advokát neuplatnil pohľadávku v reštrukturalizácii a porušil tak svoju povinnosť, má podľa súdu prvej inštancie za následok v zmysle ust. § 155 ZKR, že táto pohľadávka sa stala nevymáhateľnou. Inými slovami, v žiadnom inom konaní, či už konkurznom, exekučnom alebo podobnom si žalobca túto pohľadávku nemôže uplatniť, a teda o túto sumu bola znížená veľkosť jeho majetku, čím na jeho strane došlo k ujme.

14. V závere súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcovi týmto nesprávnym postupom žalovaného bola odňatá možnosť odpísať si túto pohľadávku v zmysle daňových právnych predpisov, a teda toto jeho konanie spôsobilo ujmu na strane žalobcu. Uvedené bolo dôvodom, prečo súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

15. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 21. augusta 2018, č. k. 2Cob/10/2018-281, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bolo vo veci samej vyhovené, ako aj vo výrokoch o náhrade trov konania zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 1.361,40 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Sporovým stranám ani intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Odvolací súd za účelom prejednávania podaného odvolania považoval za potrebné zopakovať dokazovanie, a preto podľa ust. § 385 ods. 1 C. s. p. vo veci nariadil pojednávanie. Zopakovanie dôkazu odvolacím súdom spočívalo v oboznámení sa s reštrukturalizačným plánom dlžníka VIPEX, o ktorom bolo hlasované na schvaľovacej schôdzi dňa 22.8.2012 a ktorý bol potvrdený uznesením súdu zo dňa 30.8.2012, sp. zn. 1R/1/2012, zverejneným v OV 171/2012 dňa 5.9.2012. Odvolací súd sa zameral predovšetkým na skutočnosti, ktoré vyplývajú z tej časti plánu, ktorá upravuje rozsah odpustenia, resp. vzdania sa, časti nezabezpečených pohľadávok (strany 72 -73 plánu).

17. Po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní odvolací súd skonštatoval za nesporné, že na základe zmluvy o poskytovaní právnej služby a na základe súčasne žalobcom potvrdeného

plnomocenstva pre žalovaného, bolo povinnosťou i oprávnením žalovaného realizovať všetky právne úkony, ktoré smerovali k uplatneniu už súdom právoplatne priznanej pohľadávky žalobcu proti spoločnosti VIPEX. Žalovaný podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na doterajšie výsledky dokazovania, aj napriek povereniu žalobcu na realizáciu takýchto právnych úkonov, neprihlásil žalobcovu pohľadávku do reštrukturalizačného konania, ale napriek vedenému reštrukturalizačnému konaniu podal návrh na vykonanie exekúciu proti spoločnosti VIPEX.

18. Odvolací súd potvrdil správnosť záverov súdu prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v tom, že žalovaný, ktorý mal plnú moc na zastupovanie žalobcu aj pre úkony týkajúce sa exekučného, či reštrukturalizačného konania, neprihlásil právoplatne priznanú a vykonateľnú pohľadávku žalobcu do reštrukturalizačného konania. Odvolací súd zotrváva na svojom už judikovanom stanovisku, že neprihlásená pohľadávka do reštrukturalizácie sa v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu stáva nevymáhateľnou tak, ako je to upravené v ust. § 155 ods. 2 ZKR. V dôsledku neprihlásenia pohľadávky žalobcu do reštrukturalizačného konania ku dňu zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniklo jeho právo, ako veriteľa, na vymáhanie tejto pohľadávky voči dlžníkovi. Na uvedenom podľa odvolacieho súdu nič nemení ani výsledok reštrukturalizačného konania v danom prípade. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by po potvrdení reštrukturalizačného plánu a následnom vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu obnovovalo zaniknuté právo vymáhať pohľadávky veriteľov, ktoré v reštrukturalizačnom pláne neboli riadne prihlásené. Vyhlásenie konkurzu sa tak pohľadávky žalobcu, ktorej vymáhateľnosť zanikla, nijakým spôsobom nedotýka. Ako nedôvodné preto odvolací súd vyhodnotil námietky uplatnené v odvolacom konaní, týkajúce sa prebiehajúceho konkurzného konania na dlžníka VIPEX, pretože ak zanikla vymáhateľnosť spornej pohľadávky, nebolo možné túto pohľadávku ani prihlásiť do konkurzu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd neprihliadol ani na námietky, v zmysle ktorých súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie súvisiace s konkurzným konaním proti spoločnosti VIPEX.

19. Napriek tomu, že sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie ohľadom základu nároku, považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s otázkou výšky nároku na náhradu škody, ktorú je treba podľa skutkových zistení a podľa podanej žaloby žalobcovi priznať. Pre určenie výšky nároku bolo podľa odvolacieho súdu rozhodujúce to, čo pri škode, v ponímaní ušlého zisku (predstavovaného stratou majetkového výnosu), mohol poškodený ako veriteľ od svojho dlžníka očakávať pri obvyklom slede udalostí, tzn. nebyť tvrdeného pochybenia žalovaného pri výkone advokácie. Odvolací súd mal za nepochybné, že veriteľovi ušiel majetkový výnos v hodnote uplatnenej pohľadávky tým, že táto pohľadávka nebola zaplatená. Týmto sa nezväčšil veriteľov majetkový stav, hoci bolo možné dôvodne očakávať, že sa tak stane napríklad na základe súdneho rozhodnutia, reštrukturalizačného plánu, či iného právneho úkonu. Okolnosť, že žalobca pre nečinnosť advokáta nedosiahol požadovaného výsledku je nepriaznivým dôsledkom súvisiacim s nesprávnym postupom pri poskytovaní právnej služby. Pokiaľ by žalovaný prihlásil žalobcovu pohľadávku do reštrukturalizačného konania, žalobca by utrpel ujmu spočívajúcu v strate vymáhateľnosti pohľadávky na istine v rozsahu 20 %, s ktorou by mohol disponovať aj po schválení reštrukturalizačného plánu. Na iný skutkový záver o výške predmetného nároku mimo rámca reštrukturalizačného konania podľa odvolacieho súdu nie je možné prihliadať. Odvolací súd preto ustálil výšku nároku na náhradu škody žalobcu len v rozsahu 20 % v zmysle dohody veriteľov pohľadávok dlžníka v skupine 4 - Nezabezpečené pohľadávky. Veritelia tejto skupiny sa účinnosťou odo dňa zverejnenia uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu vzdali časti (80%) svojich nezabezpečených, resp. zabezpečených, pohľadávok, zaradených do tejto skupiny a dlžník toto ich vzdanie sa prijal.

20. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd upriamil pozornosť na ust. § 155 ods. 1, 2 ZKR, z ktorých vyplýva, že zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zanikajú práva veriteľov, ktorí riadne a včas neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že riadne a včas neprihlásené pohľadávky v dôsledku zverejneného predmetného uznesenia nezanikajú, ale stávajú sa voči dlžníkovi nevymáhateľné, teda menia sa voči nemu na naturálne obligácie, ktoré ďalej existujú, len ich nie je možné uplatniť voči dlžníkovi súdnou cestou. Uvedené sa podľa odvolacieho súdu vzťahuje na bežné a podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou. Riadne a včas neprihlásenou pohľadávkou, na ktorú sa vzťahuje aplikácia ust. § 155 ods. 2 ZKR je taká pohľadávka, ktorá nebola vôbec prihlásená, resp. ktorá bola uplatnená prihláškou, na ktorú sa v reštrukturalizácii neprihliada. Odvolací súd skonštatoval, že v

priebehu konania bolo preukázané, že pohľadávka žalobcu do reštrukturalizácie proti spoločnosti VIPEX prihlásená nebola. Vzhľadom na uvedené došlo ku zániku vymáhateľnosti tejto pohľadávky, a teda aj k zániku možnosti jej účinného prihlásenia do následne vyhláseného konkurzného konania. Odvolací súd uzavrel, že pohľadávka žalobcu sa tak stala aj takýmto spôsobom nevyimáhateľná.

21. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd postupoval podľa ust. § 388 C. s. p. a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe žalobcu vyhovel v rozsahu 20 %, tzn. v sume 1.361,40 Eur uplatnený nárok žalobcovi priznal a vo zvyšku žalobu zamietol.

22. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. Dovolateľ argumentoval tým, že odvolací súd skonštatoval stratu vymáhateľnosti pohľadávky na istine v rozsahu 20%, s ktorou mohol disponovať aj po schválení reštrukturalizačného plánu, ktorý záver považuje dovolateľ za neutržateľný a nesúhlasí s ním. Dovolateľ trvá na tom, že nakoľko žalovaný zapríčinil zánik vymáhateľnosti žalobcovej pohľadávky podľa ust. § 155 ods. 2 ZKR tým, že ju neprihlásil v 30-dňovej lehote podľa ust. § 121 ZKR, jedná sa o stratu vymáhateľnosti pohľadávky ako celku, a nie len v rozsahu 20 %. Vzhľadom na to, že žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu škody, dovolateľ považuje za irelevantné, aké malo, či mohlo byť uspokojenie veriteľov podľa súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu pokiaľ, ako tomu bolo v tomto prípade, žalobcova pohľadávka nebola do reštrukturalizačného konania prihlásená. Ďalej dovolateľ zdôraznil, že samotný reštrukturalizačný plán sa stal neúčinným v dôsledku vyhláseného konkurzu na majetok spoločnosti VIPEX. V konaní preukázané porušenie povinnosti žalovaným zapríčinilo stratu vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu, a preto podľa dovolateľa žalovaný zodpovedá v plnom rozsahu za spôsobenú škodu, tzn. istinu a príslušenstvo. Na uvedené nemá vplyv priebeh reštrukturalizácie po márnom uplynutí lehoty na prihlásenie pohľadávky, prípadne priebeh konkurzu. Dovolateľ zastáva názor, že odvolací súd pri rozhodovaní predmetnej sporovej veci nezohľadnil možnosti nakladania žalobcu s pohľadávkou v prípade, ak by bola riadne a včas do reštrukturalizácie prihlásená (postúpenie a jej následné započítanie). Rovnako odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nijako nezohľadnil, že žalobca z právoplatne priznanej pohľadávky zaplatil DPH (z istiny a príslušenstva, tzn. 1.087,67 Eur) a bude ju musieť vyradiť (odpísať) z účtovníctva, čo bude mať vplyv na výšku základu dane žalobcu ako platiteľa DPH.

24. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný, ktorý argumentoval tým, že v priebehu konania žalobca netvrdil, a teda ani nepreukázal, že mal konkrétneho záujemcu o odkúpenie (postúpenie) pohľadávky s tým, že to bol záujemca, ktorý by si mohol takto postúpenú pohľadávku voči úpadcovi započítať. Keďže takýto prípad žalobca nepreukázal, žalovaný zdôraznil, že v dovolacom konaní nemožno na takúto potencióálnu možnosť, ktorá nebola naplnená, prihliadať. Okrem iného podľa žalovaného dovolateľ argumentuje skutkovými tvrdeniami, ktoré nie je oprávnený dovolací súd preskúmať. Vzhľadom na uvedené žalovaný vyhodnotil žalobcom podané dovolanie ako nedôvodné pre neexistenciu dovolacích dôvodov.

25. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj intervenient, ktorý zotrval na všetkých svojich vyjadreniach prezentovaných v priebehu konania. Vyjadril nesúhlas s argumentáciou žalobcu obsiahnutú v dovolaní, ktorú považuje za nedôvodnú.

26. Intervenient poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II.ÚS/678/2015, podľa ktorého pri posudzovaní zodpovednosti advokáta za vznik škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie, súd ako predbežnú otázku skúma, či by pri riadnom postupe advokáta klient so svojim nárokom na súde uspel, poprípade, v akom rozsahu. Podľa názoru intervenienta žalobca voči žalovanému nemá nárok na náhradu škody, pretože pokiaľ by k pochybeniu žalovaného nedošlo a žalobcova pohľadávka by bola riadne do reštrukturalizácie prihlásená, žalobca by vzhľadom na konkurzné konanie nasledujúce po reštrukturalizácii nebol uspokojený vôbec. Na základe uvedeného intervenient trvá na tom, že je nevyhnutné zo strany súdu predovšetkým prejudiciálne riešiť otázku úspechu/neúspechu žalobcu v prípade, ak by k danému pochybeniu zo strany advokáta nedošlo. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a výkonom advokácie je preukázaná jedine v prípade, ak žalobca tento kauzálny nexus v konaní jednoznačne preukáže, čo sa v tomto prípade podľa intervenienta nestalo.

27. Ďalej intervenient poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. októbra 2011, sp. zn. 3MCdo/18/2009, podľa ktorého nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie. Samo pochybenie advokáta neznamená automaticky vznik škody na strane klienta. Zodpovednosť advokáta ani nie je daná v každom prípade, keď ním zastupovaný (obhajovaný) klient nebol v určitom konaní úspešný. Zodpovednosť advokáta nastupuje len vtedy, keď neúspech klienta je dôsledkom porušenia povinností advokáta v súvislosti s výkonom advokácie.

28. S prihliadnutím na vyššie uvedené intervenient považuje argumentáciu dovolateľa za právne irelevantnú a navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť.

29. K vyjadreniam žalovaného a intervenienta k dovolaniu sa vyjadril žalobca. K tvrdeniam žalovaného žalobca uviedol, že o riadne neprihlásenú pohľadávku do reštrukturalizácie s dôsledkami podľa ust. § 155 ods. 2 ZKR nemal ani nemá nikto záujem, z tohto dôvodu nebolo, čo preukazovať. Ostatné skutočnosti, ktorými žalobca argumentoval v podanom dovolaní vyplývajú z platnej právnej úpravy, ktorá sa v konaní nepreukazuje. Žalobca zotrval na dôvodoch uvedených v jeho dovolaní.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

31. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

32. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

33. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

35. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

36. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

37. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

38. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

39. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

40. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

41. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

42. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

43. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral aj o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam

§ 432 až 435 C. s. p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

44. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. písm. b/ C. s. p. je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová.

45. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku má dovolateľ na mysli.

46. Dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

47. Na doplnenie dovolací súd uvádza, ak má riešiť právnu otázku (teda v žiadnom prípade nie skutkovú otázku), ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017).

48. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom, upraveným v § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. z dovolania vyplýva, že odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne skonštatoval stratu vymáhateľnosti pohľadávky na istine len v rozsahu 20% s odôvodnením, že s touto mohol disponovať aj po schválení reštrukturalizačného plánu. S týmto záverom dovolateľ nesúhlasí a považuje ho za neudržateľný. Nakoľko je predmetom sporu nárok na náhradu škody, dovolateľ považuje za irelevantné, aké malo, či mohlo byť uspokojenie veriteľov podľa súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu pokiaľ, ako tomu bolo v tomto prípade, žalobcova pohľadávka nebola do reštrukturalizačného konania prihlásená. V konaní bolo preukázané porušenie povinnosti žalovaným, ktoré zapríčinilo stratu vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu, a preto podľa dovolateľa žalovaný zodpovedá v plnom rozsahu za spôsobenú škodu, tzn. istinu a príslušenstvo. Na uvedené nemá vplyv priebeh reštrukturalizácie po márnom uplynutí lehoty na prihlásenie pohľadávky, prípadne priebeh konkurzu. Dovolateľ zastáva názor, že odvolací súd pri rozhodovaní predmetnej sporovej veci nezohľadnil možnosti nakladania žalobcu s pohľadávkou v prípade, ak by bola riadne a včas do reštrukturalizácie prihlásená (postúpenie a jej následné započítanie). Rovnako odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nijako nezohľadnil, že žalobca z právoplatne priznanej pohľadávky zaplatil DPH (z istiny a príslušenstva, tzn. 1.087,67 Eur) a bude ju musieť vyradiť (odpísať) z účtovníctva, čo bude mať vplyv na výšku základu dane žalobcu ako platiteľa DPH.

49. Dovolací súd upriamil pozornosť na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého odvolací súd považoval za potrebné a rozhodujúce vysporiadať sa výškou priznaného nároku na náhradu škody a zohľadniť pri tom ušlý zisk (stratu majetkového výnosu), ktorý mohol poškodený žalobca ako veriteľ od svojho dlžníka očakávať pri obvyklom slede udalostí, tzn. nebyť tvrdeného pochybenia žalovaného pri výkone advokácie. Odvolací súd uzavrel, že v prípade ak by žalovaný prihlásil žalobcovu pohľadávku do reštrukturalizačného konania riadne, žalobca by utrpel ujmu spočívajúcu v strate vymáhateľnosti pohľadávky na istine v rozsahu 20 %, s ktorou by mohol disponovať aj po schválení reštrukturalizačného plánu. Iný skutkový záver, ohľadom výšky predmetného nároku mimo rámca reštrukturalizačného konania, nebolo možné odvolaciemu súdu zobrať do úvahy. Odvolací súd preto ustálil výšku nároku na náhradu škody žalobcu len v rozsahu 20 % v zmysle dohody veriteľov

pohľadávok dlžníka v skupine 4 - Nezabezpečené pohľadávky.

50. Za potrebné považoval dovolací súd poukázať na už existujúcu judikatúru k otázke ustálenia výšky nároku na náhradu škody pri objektívnej zodpovednosti za porušenie povinnosti advokáta, a to konkrétne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. októbra 2011, sp. zn. 3MCdo/18/2009, podľa ktorého „nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie. Samo pochybenie advokáta neznamená automaticky vznik škody na strane klienta. Zodpovednosť advokáta ani nie je daná v každom prípade, keď ním zastupovaný (obhajovaný) klient nebol v určitom konaní úspešný. Zodpovednosť advokáta nastupuje len vtedy, keď neúspech klienta je dôsledkom porušenia povinností advokáta v súvislosti s výkonom advokácie“.

51. Rovnako dovolací súd upriamil pozornosť na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II.ÚS/678/2015, podľa ktorého „Existencia príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou na strane klienta a konaním či opomenutím advokáta môže byť daná iba vtedy, ak práve konanie či opomenutie advokáta je tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody nedošlo. Pri posudzovaní zodpovednosti advokáta za vznik škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie súd ako predbežnú otázku skúma, či by pri riadnom postupe advokáta klient so svojim nárokom na súde uspel, poprípade v akom rozsahu.“

52. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. Z tohto dôvodu z obsahu dovolania žalobcu dovolací súd vyvodil otázku, ktorá by mala podľa dovolateľa spadať pod dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a to znení: „Je advokát, ktorý zapríčinil stratu vymáhateľnosti pohľadávky, zodpovedný za škodu v plnom rozsahu, t. j. do výšky istiny predmetnej pohľadávky s príslušenstvom, a to bez ohľadu na priebeh reštrukturalizácie a konkurzu?“

53. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

54. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/45/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrúva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

55. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

56. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolená otázka - tak, ako vyplýva z obsahu dovolania - nepredstavuje právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť a ktorou dovolateľ neuviedol ani právny dôvod dovolania, ktorý namieta.

57. V dovolaní žalobca argumentoval aj námietkou nezohľadnenia odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí možnosti nakladania žalobcu s pohľadávkou v prípade, ak by bola riadne a včas do reštrukturalizácie prihlásená (postúpenie a jej následné započítanie), ani že žalobca z právoplatne priznanej pohľadávky zaplatil DPH a bude ju musieť vyradiť (odpísať) z účtovníctva, čo bude mať vplyv na výšku základu dane žalobcu ako platiteľa DPH.

58. V tejto súvislosti je dovolací súd toho názoru, že dovolateľ právnu otázku neformuloval a túto ani nebolo možné z obsahu dovolania vyvodiť. Okrem iného zo súdneho spisu dovolací súd zistil, že uvedené náklady si žalobca v konaní neuplatnil ani ich nezdokladoval, preto neboli predmetom konania, jednalo sa len o obranu, resp. argumentáciu, žalobcu. Túto argumentáciu žalobca použil prvýkrát v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného (č. l. 188 - 190 spisu), ďalej vo vyjadrení žalobcu k podaniu žalovaného zo dňa 06.10.2017 a intervenienta zo dňa 12.10.2017 (č. l. 205 - 206 spisu), na pojednávaní konanom dňa 21.8.2018 - zápisnica (č. l. 271 - 273 spisu) a v stanovisku žalobcu k žalobe o náhradu škody s príslušenstvom (č. l. 275 - 280 spisu).

59. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

60. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nakoľko žalobca nevymedzil právnu otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., čím neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritérneho dovolacieho prieskumu. Dovolací súd z uvedeného dôvodu dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal preskúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho vecnej správnosti.

61. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného a intervenienta rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

62. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného a intervenienta rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

63. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.